

нито единъ отъ гражданетѣ тука, който да не е хвъргалъ къмъ небето очи, пълни съ сълзи, и да не е молилъ отъ цѣла душа и сърце Небесниятъ Отецъ за помилование. Но кой отъ васъ не помни и това, — какъ радостно затупахъ сърцата на всички, когато храбритѣ Руски войски, предводителствувани отъ храбриятъ и доблѣстниятъ герой *Гурко*, напълнихъ улицитѣ на градътъ и провъзгласихъ освобождението на тази Стара Българска столица? О! велика бѣше тя минута, и помните всички какво щастие се разля по цѣлиятъ градъ, съ какви засмѣни лица, съ какви радостни сълзи и още по-радостни въсклицания тукашното население посрѣщаше Героитѣ-освободители и какъ чисто-сърдечно благославяше то ЦАРЯ-ОСВОБОДИТЕЛЯ и Великиятъ Неговъ Руски народъ. Това всичко се случи на днешниятъ день преди петъ години. Всѣки може да се сѣща какви чувства и какви мисли трѣба да възбужда днешниятъ день въ Търноското население.

Но може ли който и да е, сега, когато предлѣжи на Търновчане да направятъ и тая година тържествено въспоминание на това събитие, което бѣше велико и радостно не само за тукашното население, но и за цѣлото ни отечество, защото въ освобождението на Старата Българска столица всѣки добъръ Българинъ виждаше осъществлението на своето най-горѣщо, най-свето желание — *въскръсванието на народната ни самостоятелностъ*, — може ли, казвамъ, който и да е, въ тази минута, като погледне на насъ, що сме се събрали тукъ, и като помисли защо сме се събрали, да се не намѣри въ недоумѣние и да не запита съ прескърбие: нима добритѣ Търновчане тѣй скоро забравихъ о-нази велика минута, нима великитѣ впечатлѣния отъ великитѣ събития, що сж се случили на днешниятъ день, тѣй скоро сж се изгладиле отъ паметта и сърцата на Търновчане, та тѣй малцина сж се събрали на днешното тържество?

Но добритѣ и славни дѣла и чрезъ малцина докарватъ полза и добрини на мнозина. За то, нѣка погѣтне, които